

middelste loon in een bepaald tijdvak is, wordt dit gemiddelde loon bij gevolg krachtens de artikelen 18, lid 1, en 30, lid 2, van verordening nr. 3 van de Raad uitsluitend vastgesteld aan de hand van

het loon, genoten in de staat waar het slachtoffer ten tijde van het ongeval werkte, volgens de regeling en de berekeningsmethode welke aldaar gelden.

In zaak 268/78,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van de Franse Cour de Cassation, Sociale Kamer, in het aldaar aanhangig geding tussen

JEAN-LOUIS PENNARTZ, te Cannes-la-Bocca,

en

CAISSE PRIMAIRE D'ASSURANCE MALADIE DES ALPES-MARITIMES, te Nice,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 18, lid 1, van verordening (EEG) nr. 3 van de Raad inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, kamerpresident A. O'Keeffe en G. Bosco, rechters,

advocaat-generaal: H. Mayras
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

I — De feiten en het procesverloop

1. Verordening nr. 3 van de Raad inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB 1958, blz. 561) bepaalt in artikel 18, lid 1, (Titel III, Eerste hoofdstuk, „ziekte, moederschap”) het volgende:

„Indien ingevolge de wettelijke regelingen van een der Lid-Staten bij het verlenen van uitkeringen rekening wordt gehouden met het gemiddelde loon in een bepaald tijdvak, wordt het voor de berekening van deze uitkeringen in aanmerking genomen gemiddelde loon vastgesteld naar verhouding van de lonen welke zijn uitbetaald gedurende het tijdvak, vervuld krachtens de wettelijke regeling van deze Lid-Staat”.

Verordening nr. 1408/71 van de Raad (PB L 149 van 1971, blz. 2), die op 1 oktober 1972 verordening nr. 3 heeft vervangen, bepaalt vervolgens in artikel 58 (Titel III, hoofdstuk 4, „arbeidsongevallen en beroepsziekten”) het volgende:

„1. Het bevoegde orgaan van een Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling bepaalt dat voor de berekening van de uitkeringen wordt uitgegaan van een gemiddeld loon, stelt dit gemiddelde loon uitsluitend vast op basis van de lonen welke gedurende de krachtens bedoelde wettelijke regeling vervulde tijdvakken, zijn uitbetaald.

2. Het bevoegde orgaan van een Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling

bepaalt dat voor de berekening van de uitkeringen wordt uitgegaan van een vast loon, houdt uitsluitend rekening met dit vaste loon of eventueel met het gemiddelde van de vaste lonen welke betrekking hebben op de krachtens bedoelde wettelijke regeling vervulde tijdvakken.

3. Het bevoegde orgaan van een Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling bepaalt dat het bedrag der uitkeringen wisselt naar gelang van het aantal gezinsleden, houdt eveneens rekening met de gezinsleden van betrokkene die op het grondgebied van een andere Lid-Staat wonen, alsof zij op het grondgebied van de bevoegde Staat woonden”.

2. In Frankrijk worden de uitkeringen aan slachtoffers van arbeidsongevallen die blijvend arbeidsongeschikt zijn, geregeld in de artikelen L 451 en volgende van de Code de la Sécurité Sociale (Wetboek Sociale Zekerheid). Artikel L 451 bepaalt:

„De uitkeringen aan slachtoffers die blijvend arbeidsongeschikt zijn, of in geval van overlijden, aan hun rechthebbenden, worden berekend volgens het jaarsalaris van het slachtoffer.

Het als grondslag voor de berekening van de uitkering dienende salaris wordt bepaald volgens de bij decreet van de Raad van State vastgestelde methoden”.

De in alinea 2 bedoelde methoden zijn vastgesteld bij decreet nr. 46-2959 van 31 december 1946. De artikelen 103 en 108 van dit decreet luiden als volgt:

Artikel 103:

„Het salaris op grond waarvan de dagvergoeding en de uitkeringen ingevolge de artikelen 46 en 48 van de wet van 30 oktober 1946 (Wetboek van Sociale Zekerheid, artikelen 449 en 451) worden berekend, omvat het totaal aan salaris of inkomsten over het tijdvak dat in elk der in de artikelen 104 en 108 genoemde gevallen in aanmerking dient te worden genomen, eventueel met inbegrip van de voordelen in natura en fooien, met aftrek van de beroeps- en bedrijfskosten en zonder de wettelijke kinderbijslag en de werkgeversbijdragen voor de sociale zekerheid”.

Artikel 108:

„Voor de berekening van de uitkeringen is het in artikel 103 bedoelde salaris het volledige daadwerkelijke inkomen dat men bij een of meerdere werkgevers heeft betrokken gedurende de twaalf maanden voorafgaande aan de beëindiging van de werkzaamheden als gevolg van het ongeval, onder voorbehoud van de volgende bepalingen:

1. Indien het slachtoffer gedurende minder dan twaalf maanden behoorde tot de beroepsgroep waarin het was ingedeeld bij de beëindiging van het werk ingevolge het ongeval, wordt voor de berekening van het jaarsalaris aan het werkelijke inkomen voor de duur van de tewerkstelling in deze categorie, het salaris toegevoegd dat het slachtoffer had kunnen ontvangen gedurende de tijd welke noodzakelijk was om de twaalf maanden vol te maken.

Indien de aldus verkregen som echter lager is dan het totaalbedrag van de

door het slachtoffer in zijn diverse werkzaamheden verkregen inkomsten, worden de uitkeringen overeenkomstig alinea 1 van dit artikel berekend over dit laatste bedrag”.

3. Jean-Louis Pennartz, van Franse nationaliteit en woonachtig in Frankrijk, werkte van 1966 tot 1967 in dat land, van augustus 1967 tot december 1968 in België en sinds 7 april 1969 weer in Frankrijk. Op 25 april 1969 kreeg hij een arbeidsongeval, op grond waarvan de Caisse primaire d'assurance maladie des Alpes-Maritimes (hierna te noemen de „Caisse”) hem met ingang van 3 mei 1970 een invaliditeitsuitkering toekeende wegens gedeeltelijke blijvende invaliditeit van 4 % en vervolgens van 6 %.

Op grond van het bepaalde in artikel L 451 van het Wetboek Sociale Zekerheid en in de artikelen 103 en 108 van decreet nr. 46-2959 van 31 december 1946 berekende de Caisse het bedrag van de uitkering aan de hand van een gemiddeld jaarsalaris van FF 9 240, dat was vastgesteld op basis van het loon dat betrokkene in zijn laatste, tijdens het ongeval uitgeoefende werkzaamheden, daadwerkelijk had genoten.

Pennartz bestreed deze berekeningsmethode, daartoe stellende dat het basisloon voor de berekening van de uitkering niet alleen moest worden vastgesteld aan de hand van het in zijn laatste werkkring genoten loon, maar ook op grond van het loon dat hij voordien, met name in België, had ontvangen, waar zijn basisloon ongeveer FF 1 000 per maand bedroeg. Hij beriep zich hiertoe met name op artikel 108, lid 1, alinea 2, van genoemde decreet nr. 46-2959.

Nadat de Commission de recours gracieux van de Caisse zijn bezwaar bij besluit van 11 februari 1975 had aanvaard, vernietigde de regionale directeur Sociale Zekerheid te Marseille dit besluit.

Het beroep van betrokkene tegen deze vernietiging werd verworpen door de Commission de première instance du Contentieux de la sécurité sociale des Alpes Maritimes en vervolgens door het Cour d'Appel te Aix-en-Provence, waarna betrokkene beroep in cassatie heeft ingesteld bij de Cour de Cassation.

Van oordeel dat de oplossing van het geschil afhangt van de uitlegging van de bepalingen van gemeenschapsrecht, besloot de Cour de Cassation bij arrest van 22 november 1978 de procedure te schorsen en het Hof van Justitie krachtens artikel 177 EEG-Verdrag de volgende vraag voor te leggen:

„Moet krachtens de destijds geldende gemeenschapsbepalingen het basisloon dat dient ter berekening van de uitkeringen aan het slachtoffer van een arbeidsongeval, dat gedurende de referentieperiode, vastgesteld overeenkomstig de wetgeving van de Lid-Staat waar het ongeval heeft plaatsgevonden achtereenvolgens in verschillende Lid-Staten heeft gewerkt, worden berekend met inachtneming van alle tijdens die periode in de één of andere dezer staten ontvangen inkomsten, dan wel uitsluitend op grondslag van de inkomsten genoten in de staat waar het slachtoffer ten tijde van het ongeval werkte, volgens de regeling en berekeningsmethode welke aldaar gelden?”

4. Een expeditie van het verwijzingsarrest is op 27 december 1978 ter griffie van het Hof ingekomen.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door de Direction régionale des Affaires sanitaires et sociales Provence-Alpes-Côte d'Azur en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten de zaak overeenkomstig artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering naar de Eerste Kamer te verwijzen en zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

A — De *Direction régionale des Affaires sanitaires et sociales Provence-Alpes-Côte d'Azur*, welke instantie toezicht houdt op de Caisse primaire d'assurance maladie des Alpes-Maritimes, verweerster in het hoofdgeding, merkt op dat in casu niet alleen rekening dient te worden gehouden met de artikelen 103 en 108 van het Franse decreet van 31 december 1946, maar ook met de artikelen 18, lid 1, en 30, lid 2, van verordening (EEG) nr. 3. Uit deze bepalingen volgt, dat wanneer de wettelijke regeling van een Lid-Staat voor de berekening van uitkeringen verwijst naar het gemiddelde loon in een bepaald tijdvak, dit gemiddelde loon uitsluitend wordt vastgesteld naar verhouding van de lonen welke zijn uitbetaald

gedurende het tijdvak, vervuld krachtens de wettelijke regeling van deze Lid-Staat.

B — De *Commissie van de Europese Gemeenschappen* maakt allereerst enkele opmerkingen over de strekking van artikel 18, lid 1, juncto artikel 30, lid 2, van verordening nr. 3.

Zij betoogt in de eerste plaats dat genoemde bepalingen uitsluitend betrekking hebben op het geval dat de betrokken uitkeringen die verschuldigd zijn aan het slachtoffer van een arbeidsongeval of van een beroepsziekte krachtens de toepasselijke wettelijke regeling worden berekend op grond van een gemiddeld loon. Toepassing van deze bepalingen is derhalve uitgesloten bij uitkeringen die worden vastgesteld op grond van het volledige daadwerkelijk door de werknemer genoten loon.

In de tweede plaats merkt zij op dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie geen beroep kan worden gedaan op de bepalingen betreffende de sociale zekerheid van migrerende werknemers, indien de betrokken werknemers een geringer voordeel zouden verkrijgen dan hun in elk geval krachtens de enkele wettelijke regeling van een Lid-Staat beschoren zou zijn. In een dergelijk geval zouden derhalve alleen de nationale bepalingen moeten worden toegepast.

De Commissie is vervolgens van mening dat de door de verwijzende rechter gestelde vraag aldus dient te worden beantwoord, dat wanneer de berekening van een arbeidsongevallenuitkering berust op het gemiddelde loon van een bepaald tijdvak, bij de vaststelling daarvan enkel rekening dient te worden gehouden met het loon dat betrokkene heeft genoten toen hij was onderworpen aan de wettelijke regeling van de Lid-Staat die de uitkering verschuldigd is.

Deze oplossing vloeit voort uit de tekst zelf van artikel 18, lid 1, waaruit duidelijk blijkt dat de woorden „krachtens de wettelijke regeling van deze Lid-Staat” betrekking hebben op de uitdrukking „het tijdvak, vervuld”. De door Pennartz gesuggereerde uitlegging dat in genoemde bepaling slechts de bevoegdheid van de wet van de betrokken Lid-Staat wordt vastgesteld om de duur van de als basis voor de vaststelling van de uitkering dienende referentieperiode te bepalen, is rechtstreeks in strijd met de betekenis van de tekst en brengt mede dat de „referentieperiode” voor de berekening van het gemiddelde loon wordt verward met het krachtens de wettelijke regeling van de bevoegde Lid-Staat „vervulde tijdvak”. Bovendien wordt door deze uitlegging de strekking van de betrokken communautaire bepalingen miskend, doordat hieraan de functie wordt toegedacht de toepasselijke wet vast te stellen, welke functie in werkelijkheid door de artikelen 12 tot 15 van verordening nr. 3 wordt vervuld.

Mochten er nog twijfels bestaan ten aanzien van de juiste betekenis van artikel 18, lid 1, van verordening nr. 3, dan worden deze weggenomen door de meer nauwkeurige tekst van artikel 58, lid 1, van verordening nr. 1408/71 dat eerstgenoemd artikel heeft vervangen en waarvan de bewoordingen geen enkele aanleiding meer geven tot misverstand:

„Het bevoegde orgaan van een Lid-Staat waarvan de wettelijke regeling bepaalt dat voor de berekening van uitkeringen wordt uitgegaan van een gemiddeld loon, stelt dit gemiddelde loon uitsluitend vast op basis van lonen welke gedurende de krachtens bedoelde wettelijke regeling vervulde tijdvakken zijn uitbetaald”.

Opgemerkt dient te worden dat het begrip „lonen welke zijn uitbetaald gedurende de tijdvakken vervuld krachtens de

wettelijke regeling van de staat die de uitkering verschuldigd is" niet noodzakelijk samenvalt met het begrip „lonen, genoten op het grondgebied van de staat". Hoewel dit het normale geval is krachtens artikel 12 van verordening nr. 3, is het toch zo, dat in bepaalde eveneens in Titel II van deze verordening bedoelde gevallen, de werknemer kan zijn onderworpen aan de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat dan die waarin hij werkzaam is. In een dergelijk geval dienen de bevoegde organen van sociale zekerheid uiteraard rekening te houden met de lonen genoten in andere Lid-Staten dan die waaronder zijzelf vallen.

De Commissie herinnert er vervolgens aan dat de bepalingen van de artikelen 18, lid 1, en 30, lid 2, geenszins van bijzondere aard zijn. Zij vormen immers slechts de uitdrukking van een meer algemene opvatting waaraan zowel in de sociale wettelijke regelingen van de Lid-Staten als in andere hoofdstukken van verordening nr. 3 (ouderdoms- of overlijdensuitkeringen, werkloosheidsuitkeringen) uitvoering wordt gegeven, wanneer de uitkeringen moeten worden berekend op basis van een loon.

Deze bepalingen zijn in de eerste plaats om praktische redenen vastgesteld, doordat zij de moeilijkheden voorkomen die ontstaan wanneer men de in het buitenland betaalde lonen in aanmerking neemt. Daar het in aanmerking te nemen salaris gewoonlijk wordt vastgesteld op grond van een groot aantal gegevens in verband met de feitelijke en rechtssituatie in de betrokken Lid-Staat, valt het licht in te zien dat deze gegevens niet eenvoudig zijn toe te passen op in het buitenland betaalde lonen waarvoor gewoonlijk een totaal verschillende juridische en economische context geldt. Een andere

belemmering vloeit tegenwoordig nog voort uit de monetaire storingen die van invloed zijn op de omwisseling van de betrokken bedragen in de nationale munteenheid van het land dat de uitkering toekent. De in de artikelen 18, lid 1, en 30, lid 2, vervatte regel beoogt deze moeilijkheden juist te voorkomen.

Hieraan kan nog worden toegevoegd dat genoemde regel vaker ten gunste dan ten nadele van betrokkene werkt. Althans in een periode met een normale conjunctuur zullen de door de werknemer in zijn laatste werkkring of werkkringen genoten lonen waarschijnlijk hoger zijn dan het loon dat hij voordien kon krijgen krachtens de wettelijke regeling van een andere Lid-Staat. Want men kan logischerwijze aannemen dat de werknemer zich heeft verplaatst en van baan heeft veranderd met het oog op een verbetering van zijn beroepssituatie en zijn inkomsten.

Op grond van het voorgaande stelt de Commissie voor de gestelde vraag als volgt te beantwoorden:

„De artikelen 18, lid 1, en 30, lid 2, van verordening (EEG) nr. 3 inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers dienen aldus te worden uitgelegd, dat wanneer een werknemer het slachtoffer wordt van een arbeidsongeval, terwijl hij is onderworpen aan de wettelijke regeling van een Lid-Staat volgens welke bij de berekening van de arbeidsongevallenuitkering rekening wordt gehouden met het gemiddeld loon van een bepaald tijdvak, het voor de berekening van deze uitkering in aanmerking te nemen gemiddelde loon uitsluitend wordt vastgesteld aan de hand van de lonen welke zijn uitbetaald gedurende het tijdvak

waarin betrokkene was onderworpen aan de wettelijke regeling van die Lid-Staat”.

schappen, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur J. Amphoux, als gemachtigde, mondelinge opmerkingen gemaakt.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 7 juni 1979 heeft de Commissie van de Europese Gemeen-

De advocaat-generaal heeft ter terechtzitting van 21 juni 1979 conclusie genomen.

In rechte

- 1 Bij arrest van 22 november 1978, ingekomen ter griffie van het Hof op 27 december 1978, heeft de Franse Cour de Cassation krachtens artikel 177 EEG-Verdrag het Hof een prejudiciële vraag voorgelegd over de uitlegging van enkele bepalingen van verordening nr. 3 van de Raad van 25 september 1958, inzake de sociale zekerheid van migrerende werknemers (PB 1958, blz. 561).
- 2 Deze vraag is gerezen in een geschil tussen een in Frankrijk wonende werknemer van Franse nationaliteit die op 25 april 1969 aldaar het slachtoffer is geworden van een arbeidsongeval, en de Caisse primaire d'assurance maladie des Alpes-Maritimes (hierna te noemen „Caisse”) terzake van de berekening van een invaliditeitsuitkering naar aanleiding van dit ongeval.
- 3 Uit het verwijzingsarrest blijkt dat de Caisse genoemde werknemer vanaf 3 mei 1970 een arbeidsongevallenuitkering heeft toegekend wegens gedeeltelijk blijvende invaliditeit van 4 % en vervolgens van 6 %. De Caisse berekende het bedrag van de uitkering aan de hand van een gemiddeld loon dat uitsluitend was vastgesteld op grond van het loon dat betrokkene in zijn laatste, ten tijde van het ongeval uitgeoefende werkzaamheden daadwerkelijk had genoten. De Caisse beriep zich hierbij op artikel L 451 van de Franse Code de la Sécurité Sociale (Wetboek Sociale Zekerheid) en op de artikelen 103 en 108 van decreet nr. 46-2959 van 31 december 1946.

- 4 Betrokkene bestreed deze berekeningsmethode, daartoe stellende dat het als grondslag voor de berekening van de uitkering dienende loon niet alleen zou moeten worden vastgesteld aan de hand van het in zijn laatste werkzaamheid voor het ongeval genoten loon, maar ook op grond van het hogere loon dat hij voordien in België had ontvangen. Op het betoog van de Caisse dat haar berekeningsmethode in overeenstemming was met de bepalingen van artikel 18, lid 1, van verordening nr. 3 van de Raad, antwoordt betrokkene dat het sociale orgaan dit voorschrijft, dat volgens hem slechts de voor de vaststelling van de referentieperiode toepasselijke wettelijke regeling bepaalt en de vaststelling van de voor berekening van de uitkering in aanmerking te nemen lonen onverlet laat, in casu verkeerd heeft toegepast.
- 5 Van oordeel dat de oplossing van het geschil afhangt van de toepassing van de in casu toepasselijke regels van gemeenschapsrecht, verzocht de Franse Cour de Cassation, waaraan het geschil in laatste instantie werd voorgelegd, het Hof bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen over de volgende vraag:

„Moet krachtens de destijds geldende gemeenschapsbepalingen het basisloon dat dient ter berekening van de uitkeringen aan het slachtoffer van een arbeidsongeval, dat gedurende de referentieperiode, vastgesteld overeenkomstig de wetgeving van een Lid-Staat waar het ongeval heeft plaatsgevonden, achtereenvolgens in verschillende Lid-Statens heeft gewerkt, worden berekend met inachtneming van alle tijdens die periode in de één of andere dezer staten ontvangen inkomsten, dan wel uitsluitend op de grondslag van de inkomsten genoten in de staat waar het slachtoffer ten tijde van het ongeval werkte, volgens de regeling en de berekeningsmethode welke aldaar geldt?”

- 6 Uit het verwijzingsarrest blijkt dat de gestelde vraag betrekking heeft op de uitlegging van de bepalingen van verordening nr. 3 van de Raad inzake arbeidsongevallen, die van kracht waren toen de betrokken uitkering werd vastgesteld.
- 7 Verordening nr. 3 bevat in Titel III, hoofdstuk 4, „Arbeidsongevallen en beroepsziekten” geen bijzondere bepalingen inzake de verlening van uitkeringen zoals pensioenen en renten. In artikel 30, lid 2, van dat hoofdstuk wordt met betrekking tot deze uitkeringen echter verwezen naar „artikel 18 van deze verordening”, waarvan lid 1 luidt als volgt:

„Indien ingevolge de wettelijke regeling van een der Lid-Staten bij het verlenen van uitkeringen rekening wordt gehouden met het gemiddelde loon in een bepaald tijdvak, wordt het voor de berekening van deze uitkeringen in aanmerking genomen gemiddelde loon vastgesteld naar verhouding van de lonen welke zijn uitbetaald gedurende het tijdvak, vervuld krachtens de wettelijke regeling van deze Lid-Staat”.

- 8 Het zou onjuist zijn artikel 18, lid 1, aldus uit te leggen dat hierin slechts de wettelijke regeling wordt bepaald die van toepassing is voor de vaststelling van de referentieperiode van het gemiddelde loon, zonder dat hierin reeds de voor de berekening van de uitkering in aanmerking te nemen lonen worden vastgesteld. Een dergelijke uitlegging is niet alleen in strijd met de tekst van deze bepaling, maar zou hieraan ook elk praktisch nut ontnemen, aangezien de toepasselijke wettelijke regeling reeds wordt vastgesteld in Titel II, artikelen 12-15, van de betrokken verordening.
- 9 Zowel uit de tekst als uit de doelstellingen van artikel 18, lid 1, volgt daarentegen dat deze bepaling ten doel heeft om, wanneer volgens de wettelijke regeling van een van de Lid-Staten het basisloon dat dient ter berekening van de uitkeringen het gemiddelde loon in een bepaald tijdvak is, de inkomsten vast te stellen waarmee het bevoegde orgaan rekening moet houden om dit loon te bepalen; het artikel bepaalt daartoe dat de lonen welke zijn uitbetaald gedurende het tijdvak, vervuld krachtens de wettelijke regeling van deze Lid-Staat, als inkomsten in aanmerking moeten worden genomen.
- 10 Indien, gelet op de bepalingen van de artikelen 12 tot 15 van de verordening, de wettelijke regeling van toepassing is van de Lid-Staat op het grondgebied waarvan de werknemer ten tijde van het ongeval werkzaam was, zijn de „uitbetaalde” lonen in de zin van artikel 18, lid 1, uitsluitend de lonen die in de loop van de referentieperiode, zoals vastgesteld door deze wettelijke regeling, op het grondgebied van deze Lid-Staat zijn ontvangen.
- 11 Daarom dient op de gestelde vraag te worden geantwoord dat, wanneer ingevolge de wettelijke regeling van een der Lid-Staten het basisloon dat dient ter berekening van de uitkeringen aan het slachtoffer van een arbeidsongeval, dat achtereenvolgens in verschillende Lid-Staten werkzaam is geweest, het gemiddelde loon in een bepaald tijdvak is, dit gemiddelde loon krachtens de artikelen 18, lid 1, en 30, lid 2, van verordening nr. 3 van de Raad uitsluitend wordt vastgesteld aan de hand van het loon, genoten in de staat waar

het slachtoffer ten tijde van het ongeval werkte, volgens de regeling en de berekeningsmethode welke aldaar gelden.

Kosten

- 12 De kosten door de Direction régionale des Affaires sanitaires et sociales Provence-Alpes-Côte d'Azur en door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening hunner opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen; ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer)

uitspraak doende op de door de Franse Cour de Cassation bij arrest van 22 november 1978 gestelde vraag, verklaart voor recht:

Wanneer ingevolge de wettelijke regeling van een der Lid-Staten het basisloon dat dient ter berekening van de uitkeringen aan het slachtoffer van een arbeidsongeval dat achtereenvolgens in verschillende Lid-Staten werkzaam is geweest, het gemiddelde loon in een bepaald tijdvak is, wordt dit gemiddelde loon krachtens de artikelen 18, lid 1, en 30, lid 2, van verordening nr. 3 van de Raad uitsluitend vastgesteld aan de hand van het loon, genoten in de staat waar het slachtoffer ten tijde van het ongeval werkte, volgens de regeling en de berekeningsmethode welke aldaar gelden.

Mertens de Wilmars

O'Keefe

Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 11 juli 1979.

De griffier

De president van de Eerste Kamer

A. Van Houtte

J. Mertens de Wilmars,